

Jelušička je hitela iz majorjeve hiše. Nevede kam, je šla kar naprej po cesti in je zavila na stezo. Nino ji je sledil. Jelušičko je pekla vest. Nikdar je še ni, kadar je razdrla Toriniju ženitev; pa še nobena druga ni ovila Nina z rokami, ji ni očitala, da je slaba mati. Kaj je govorila? Saj otrok ne razume ničesar. Da pove stari materi, Andreju . . . Prestrašena se ozre za dečkom. Počasi hodi, povešene glave. In ko ga pokliče in objame, jo pogleda deček vprašaje: „Mama — zakaj si rekla, da sem Torinijev sin? Kaj ni naš papa moj papa? Drugi otroci imajo samo enega papa — ali imam jaz dva?“

„Jezus! Marija! Nino, ti nisi razumel. In zakaj poslušajš? Otroci ne smejo poslušati pogovora odraslih. In Bog obvaruj, Nino, da poveš stari mami, gospe Strgarici, ali papanu, kje smo bili. Reci, da smo šli gledat, kje izvira voda. Kupim ti lepega konja, srček moj. Čuj, voda šumi, beži pogledat!“

Tako si je hotela pomagati po navadi odraslih: Saj ni razumel, saj pozabi. Otrok pa ugiblje — misli . . . Nino ni bil nič kaj zadovoljen z materinim odgovorom. Ali zagledal je res vodo, nad njo metuljčka in nad metuljčkom, v skali moža, ki bere. Tekel je navzgor, navzdol, in klical: „Mama, hitro, hitro! Tu je mož s prešičkom. Pa ne vem, če je živ.“

Zagledala je vodo in prijela jo je želja po miru. Kaj ji ni bila sojena smrt v vodi? Tedaj jo je rešil Andre, ali jo reši še? Vzdignila je oko nad vodo in spoznala, da je v votlini kip sv. Antona. „Poglej vendar, poglej, mama! Zvonec je tudi tu!“ je klical

Nino ves srečen. Stopila je gor in zamislila se je v blagodejni samoti. „Mama! Jaz grem za metuljčkom!“ je prosil Nino. Prikimala mu je in ugibala, da bi bilo najbolje, da umrje. Bele roke, čiste roke, so objele Nina. Srdit glas Torinijeve neveste ji je očital, da pohujšuje lastnega otroka. Zgodilo se je čudo . . . Če umrje, Nino ne bo pogrešal matere, ne očeta. Rika in Andre si pomoreta tudi. Ono tiho, kròtko revico bi privoščila Andreju, bila bi stari materi podpora, Riki mati in učiteljica. Dolgo je stala ob sv. Antonu. Mogočnost in lepota kraja ji je vlila nekoliko miru, jo je spomnila dni, ko je skakala nedolžen otrok pod Devinom. Hrepenenje po čistosti, po izgubljenem, se je je lotilo . . . Nino se je oglašal včasih, odzvala se mu je. Skoraj da je pozabila v misli na preteklost nanj, ko je prihitel plah in se stisnil k njej: „Mama, tam doli je pot v pekel. Bežal sem. Mama, kdo gre vse v pekel?“

„Oni, ki niso ubogali Boga, Nino.“

„Stara mama pravi: Oni, ki niso izpolnjevali božjih zapovedi. Deset jih je. Jaz jih znam.“ Deček našteva s čistim glaskom zapovedi, mati njegova rdi in sklanja glavo. Šesta, deseta! . . . „Daj, Nino, pozvoni pri sv. Antonu, da bova izpolnjevala zapovedi in ne prideva v pekel.“

Boječe in proseče je zazvonilo. Glas se je tresel preko vode in zamrl. Jelušičkine oči so bile polne tajne groze. Posinele ustnice so šepetale: „Izkušnjav nečistosti, reši nas, sv. Anton!“

(Dalje.)

Iz mladosti.

Zložil Josip Lovrenčič.

V očeh solze in v srcu misel skrito,
da čakajo me za gorami smehi,
slovo sem dal domači rodni strehi,
ko nad prostranim poljem je razlito

In šel sem in prišel po beli cesti
k najlepšim dnevom svojega življenja,
ki smeh poznali so in nič bolesti.

bilò, v tančice megel še ovito,
jesensko jutro in tu tam po lehi
hodili vrani so kot črni grehi
in gledali, kje bi bilò še žito.

A kaj, ko težke rože hrepenenja
so spet in spet začele meni cvesti
in konečno rodile — sad trpljenja!

